

## Β.

Ταῦτα ἔλεγε πρὸ χρόνων πλήρης θάρρους νεανίας.  
Ψάλλων ὄνειρα καὶ πόθους μεγαλόφρονος καρδίας,  
Κι' εἰς τὸ πέλαγος τοῦ κόσμου ἀκατάσχετος ἐχώρει  
Εὐθαρόνδ' πηδαλιούχος σχιζῶν κύματα ὡς ὄρη.  
Ἄψηφῶν τῆς εἰμαρμένης τὴν ἀκάθεκτον μαρίαν  
Πολικὸς ἀστέρας εἶχε τὴν ἐλπίδα καὶ φιλίαν.  
Εἰς τὸ ἔσχατον τοῦ πλοῦ τοῦ ἐπλησίαζε σημεῖον,  
Καὶ ἐκ τῆς χαρᾶς του ἐνθους, τὸ ἠτένιζε δακρῶν.  
Ὅτε αἴφνης ὁ δριζῶν μελανῶν νεφῶν πληροῦται,  
Καὶ σκοτεία πανταχόθεν ἀποτρόπαιος ἀπλοῦται.  
Ἄστραπαί, βροταὶ ἀγρίως διαδέχονται ἀλλήλας,  
Σείουσαι σφοδρῶς τοῦ ἄδου τὰς ἐποχθοσίους πύλας.  
Αἰλάπος βοή φρικώδης ἀπειλεῖ τὸ σύμπαν ὅλον,  
Καὶ τὰ κύματα ὑψοῦνται ἕως τ' οὐρανοῦ τὸν ὅλον.  
Ἐν τῷ μέσῳ τῆς τοιαύτης διαπάλης τῶν στοιχείων,  
Ὡς σφριγώδης ναύτης ἔχωρ πεπταμένον τὸ Ἰστίον.  
Ἐπ' ἔσταν ὡς ἄλλος Νῶε μὲ τὴν γέαν Κιβωτόν του,  
Ἐπὶ φοβερῶν κυμάτων θραυομένων σ' τὸ πλενρόν του.  
Αἴφνης ἀστραπή, καὶ κρότος ἀπ' τοῦ Οὐρανοῦ τὰ ὕψη,  
Κεραυτὸν προεξαγγέλλων ὅτε μέλλει τὰ ἐσκήψη.  
Ἀάψην ἔκτακτον ταχέως διαχέον εἰς τὰ σκότη,  
Καὶ τὸν ναύτην μου, ὦ μοῖρα κατοστρέφει... φεῦ... τυφλώττει...  
Πρὸς στιγμὴν ἐν ἀπογνώσει, φεῦ! τὸν οἶακα ἀφίρει,  
Καὶ τὰς χεῖράς του ὁ τλήμων πρὸς τὸν Οὐρανὸν ἐκτείνει.  
Θεῖα Πρόνοια, φωνάζει, ἀκουσον τῆς προσευχῆς μου,  
Καὶ κραταίωσον ἐν τάχει τὰς δυνάμεις τῆς ψυχῆς μου.  
Πλήρ, ἀλλοίμορον!... τοῦ πόντου καὶ τοῦ Οὐρανοῦ ὁ δαίμων  
Πηγεῖ τὴν φωνὴν του μέσῳ τῶν κυμάτων καὶ ἀνέμων,  
Καὶ λυσσώδης συναρπάξει τὸ σαθρὸν ἀκάτιόν του  
Πλήρ ἐκεῖνος δὲν ἀφίρει μόνον τὸ πηδάλιόν του.  
Ὡ, ἔμπρός, ἔμπρός φωνάζει, ἐγὼ πάντοτε θὰ πλέω,  
Ἔστω μόνος κι' ἐν σκοτίᾳ, ἀρκεῖ μόνον τ' ἀναπνέω.  
Φεῦ τὴν φράσιν του ὁ τάλας μόλις εἶπεν ἐν ἐκπᾶσει,  
Καὶ εἰς σκόπελον τὸ κῆμα φοβερῶς τὸν ἐκτινάσσει.  
Ὡ θεέ μου! ποῖα φρίκη! αἱματόφουτος ὁ ναύτης,  
Ἄπελπις... τυφλός... καὶ μόνος μέσῳ συμφορᾶς τοιαύτης!  
Κ' εἶδε, φεῦ! χωρὶς τὰ βλέπη... τ' ἀφανίζωτ' ἀενάως  
Τόσα ὄνειρα κ' ἐλπίδας εἰς τῶν συμφορῶν τὸ χάος...

## Γ.

Ἀπαθεῖς οἱ χρόνοι φεύγουν πρὸ τοῦ ἀτυχοῦς ναυβάτου,  
Καὶ κωφεύοντες τοὺς κλαυθμούς του ὅταν κλαίῃ τὰ δειρά του.  
Καὶ σπαρτίως, διαβαίτων φίλος ἐννενοῦς καρδίας  
Χρῆναι δάκρυ συμπαθείας.  
Ἐν Πειραιεῖ Δεκέμβριος 1884.

## ΣΟΦΙΑ Λ...

Ἐπίστενα ὅτι σοφὸς θὲ τὰ γενῶ σιμά σου.  
Κι' ὅτι ἀπ' τῆ σοφία σου θάδινες καὶ σ' ἐμένα,  
Ἄλλ' ὅμως μ' ἐξετρέλλαν ἢ γαλαρὴ ματιὰ σου  
Καὶ πάρε τόσαι σκέψεις μου μεγάλαι στὰ χαμένα,  
Καὶ ὄχι μοναχὰ αὐτὸ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τρίχα  
Νὰ ἔχαρα καὶ τὰ μυαλὰ τὰ λίγα ὅπου εἶχα.  
(Ἀθήραις)

ΘΕΟΔ. ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ

Μπράτον Ἀγγλίας τῆ 20 Ἰανουαρίου 1885.

Φίλιπτε κύριε,

Ἡ Δεσποινὶς Ἀγνή Σμιθ εὐμενῶς μοι ἀπέστειλε πρὸ μικροῦ  
τὸ περιοδικὸν σας «Ἀπόλλων» περιέχον καὶ ποίημα ὑφ' ὑμῶν  
γεγραμμένον καὶ ἀφιερωμένον πρὸς τὴν εἰρημένην Δεσποινίδα,  
ὅπερ μεταφράσας ἀποστέλλω ὑμῖν σήμερον, καὶ σὰς παρα-  
καλῶ νὰ δεχθεῖτε αὐτὸ καὶ τοι δὲν ἔχει τὸ κάλλος τοῦ ἀρ-  
χετύπου.

Ἄσμενος εἶδον τὸ νέον περιοδικὸν Σας ὡς ἀσχολούμενος  
πολὺ περὶ τῶν τῆς Ἑλλάδος γραμμάτων, παρατηρῶν μὲ  
προσοχὴν τὴν πρόοδόν της, καὶ εἰς τὴν φιλολογίαν καὶ εἰς τὰ  
πολιτικά.

Διατελῶ δὲ ὅλος ὑμέτερος

L. D. DOWDALL

Πρὸς τὸν κ. Δ. Κ. Σακελλαρόπουλον ἐκδότην τοῦ «Ἀπόλλωνος».

TO THE ESTEEMED MISS AGNES SMITH

TRANSLATED FROM GREEK OF D. SAKELLAROPOULOS

*«Though thy letter's fair symbol I cannot discern.  
This power my hard lot has denied.  
Yet a voice tells me Sparta's fam'd laurels and myrtles  
Of Delphi stand close by my side.*

*—  
And where couldst thou find a more beauteous token,  
Heaven's perfume, Greece's dew to express,  
Than those laurels and myrtles, noble daughter of Albion,  
That so fitly thine emblem impress?*

*—  
Forgive! Only Greece could such tokens bestow,  
As an offering pure like thy name:  
And gratefully by thine own hand gather laurels  
To crown thy bright deeds with fresh fame.»*

Brighton 20 January 1885.

L. D. DOWDALL

Σημ. Δ. Ἀπόλλωνος. Δημοσιεύοντες τάνωτέρω ἐκφράζο-  
μεν τὴν βαθεῖαν ἡμῶν εὐγνωμοσύνην τῷ περισπουδάστῳ Φι-  
λέλληγι, οὐ μόνον ὅτι αὐθορμήτως περιποιήσατο ἡμῖν τοι-  
αύτην τιμὴν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῖς ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἀγαθο-  
τάτοις αἰσθήμασιν αὐτοῦ. Εὐτυχεῖς δὲ λογιζόμεθα ὅτι καὶ  
τοι ὑπὸ τὸ κράτος τῆς φρικώδεστρας τῶν συμφορῶν διατε-  
λοῦντες γινόμεθα ἀμορφῇ ἐπαίνων ὑπὲρ τῆς φίλης ἡμῶν Πα-  
τρίδος, οὐ μόνον παρὰ τοῦ ἀνωτέρω Φιλέλληγι, ἀλλὰ καὶ  
πολλῶν ἄλλων μεταφρασάντων πλείστας διατριβὰς ἐκ τοῦ  
«Ἀπόλλωνος» εἰς τὰς ἑαυτῶν διαλέκτους, καὶ δημοσιεύσαν-  
των αὐτάς εἰς σπουδαῖα περιοδικά, περὶ ὧν λεπτομερέστερον  
θὰ γράψωμεν ἐν τῷ ἐπιλόγῳ τοῦ ἔτους.